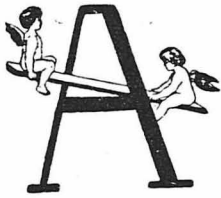

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου)

διάβολε, εἶπε ὁ Χόλμς, ἔσανε μιά γκάφα. Χάρου — γιὰ τὸ ἐφημεριδοπώλης δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ καὶ βοηθὸ — μιά χονδροειδῆ γκάφα, παιδί μου. Δὲν ἔπρεπε νὰ πῶς τὴν κάρτα. Ἐπρεπε νὰ τὴν ἀνιγοφάρης καὶ νὰ τὴν ἀρήσῃς στὴ θέα τῆς. Δὲν πρέπει, παιδί μου, νὰ καταλάβουν οἱ ἀνθρώποι αὐτὸ πὸς τοὺς κατασκοπεύουμε. Ἠπίστου, γιὰ δῶσε μου νὰ δῶ τὴν κάρτα, τί γράφει.

Ὁ Χάρου ἔδωκε ἀπ' τὴν τσέπη του τὴν κάρτα τὴν κάρτα ποὺ εἶχε κλέψει.

Ὁ ἀστυνομικὸς τὴν πήρε καὶ διάβασε πάνω σ' αὐτὴ τὰ ἑξῆς :
"Ἄθλιο. Χίλιες λίρες. Προσοχὴ ὄμοις ! Ὁ κίνδυνος εἶνε μὲ γάλοσ."

Μις "Ἐδιθ Μπρούκς

— Πάρε πίσω τὴν κάρτα, Χάρου, εἶπε ὁ Χόλμς, καὶ πήγαινε νὰ τὴν εἰσθῆς στὸ γραμματοκιβώτιο τοῦ γιαιτοῦ. Κι' ἀτόψε θὰ σὲ περιμένουν νὰ δευτηρώσειε μαζί. Ἐξομε νὰ μιλῆσουμε γιὰ πλὴν σοβαρὰ πράγματα.

Ὁ Χάρου Ταξὶδ ἀπομακρύνθηκε ἄμεσως. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς συνέχισε τὸ ὄραμα του, μεταφραστικῶς πάντοτε σὲ Κάρολο Κνὸξ, καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πλατεία Βικτωρίας. Ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Ἡ οἰκογένεια Μπρούκς ἀρχισε νὰ παρουσιάζη ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν.

— Ἄς ἐξετάσουμε καλύτερα τὴ μέλι αὐτῆς τῆς οἰκογενείας. ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του ὁ ἀστυνομικὸς. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς, ὁ Ἐδουάρδος Μπρούκς, εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς εἰκοσι τέσσερος διευθυντὰς τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας. Διευθίνει τώρα τὸ τμήμα τῶν χαρτονομισμάτων. Ὁ γιὸς του εἶνε γραμματεὺς στὴν Ἰ. δια Τράπεζα. Ἡ κόρη του, ἡ Ἐδιθ — πολὺ ὄμοιο κορίτσι, μὰ τὴν πίστι μου! — σχετίζεται πολὺ μὲ τὸν γιαιτὸ Χάρου. Κι' ἡ σχέσις τους αὐτῆς εἶνε λιγάκι βυσιαιτες. Ἡ μίς "Ἐδιθ πληρώσει ἢ πρέπει νὰ πληρώσῃ τοῦ ὀδοντογιατροῦ χίλις λίρες. Ἐτοὶ τοῦ γράφει. Τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν εἶνε ἀσημαντό. Καὶ δὲν φαντάζομαι νὰ εἶνε ἀμοιβὴ τοῦ γιαιτοῦ γιὰ τὸ σφράγισμα τῶν δοντιῶν τῆς. Ἐξ ἄλλου, τὰ δόντια τῆς δὲν εἶνε οὐλοῦν χαλαρώμενα. Ἄρα, ἡ Ἐδιθ χροστὰ τὰ χρομάτια αὐτὰ γι' ἄλλο λόγο. Ἄ ! ἡ οἰκογένεια Μπρούκς εἶνε πολὺ ἐνδιαφερόμενα ! Πρέπει νὰ τὴν ἔχω ἔν' ὄψει μου. . . .

Στὸ μεταξὺ αὐτοῦ, ὁ Σέρλοκ Χόλμς εἶχε φτάσει μισὸς στὸ σπίτι του. Μόλις μίτριε μέσα, ἡ κυρὰ Μπουνὲ ἔφραξε νὰ τὸν συναντήσῃ.

— Μιά κυρία εἶν' ἐπάνω, κύριε Χόλμς, καὶ σὰς περιμένει ἀπὸ ὥρα ! τοῦ εἶπε. Δὲν μπόρεσα νὰ τὴν ἐπιδοῦσῃ ν' ἀνέβῃ. Ἄδει, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς μιλῆσῃ. Τῆς εἶπα, ὅτι δὲν ἔβραε ἂν θὰ χροζῆταε σπίτι. Κι' ἔκεινη μοῦ ἀποκρίθηκε, τὸς εἶνε ἀποφασισμένη νὰ σὰς περιμένῃ κι' ὡς τὴ νύχτα, ἐν ἀνάγκη !

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔβγαλε τὴ ρεντιγότα καὶ τὴν περὸντα του κι' ἐξαθάρισε μ' ἕνα μαντήλι τὰ χρομάτια τοῦ μακαριῶ του. Κατόπιν, ἔβαλε τὸ σακάκι του, ἀναγῆ τὴν πια του καὶ μίτριε στὸ γραφεῖο του. Μὰ στομάτησε ἀπότομα στὸ κατόφει τῆς πόρτας. Μιά κομπρομιμένη κυρία στεκόταν μὲν' στὴ μέση τοῦ δωματίου. Καὶ ἡ κυρία ἐκεῖνη ἦταν ἡ... μίς "Ἐδιθ Μπρούκς.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΟΝΗΡΙΑ

— Βοηθήσατε με, κύριε Χόλμς ! φώναξε ἡ μίς "Ἐδιθ στὸν ἀστυνομικὸ μὸλις τὸν εἶδε, σφριγγοντας μὲ δύναμη τὸ χερὶ του. Σώσατε με !... Εἰμαι χαμένη !...

— Πουζάστε, δεσποινίς, τῆς ἀπάντησε ὁ Χόλμς. Μὴν κάνετε ἔτσι. Μπορεῖτε νὰ εἰσθε βεβαία, ὅτι θὰ σὰς βοηθήσω, ἀρκεὶ νὰ μοῦ εἰρηστήσετε δικαία καὶ λογικὰ πράγματα. Τί σὰς συμβαίνει λοιπὸν ; Τί θέλετε ἀπὸ μένα ;

— Πρέπει πρώτα νὰ ὀρμισθῆτε, ὅτι αὐτὸ ποῦ θὰ σὰς πῶ, θὰ τὸ κρατήσατε μυστικό, εἶπε ἡ "Ἐδιθ.

— Τὸ ἐπάγγελμά μου μοῦ ἐπιβάλλει νὰ εἰμαι πάντα ἐχέμεθος, ἀπάντησε ὁ Χόλμς. Ἐξομ τὰ μυστικὰ τῶν περιουσιωτέρων κατοικῶν τοῦ Λονδίνου, μὰ τὰ φυλάω γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου.

— Αὐτὸ ποῦ θὰ σὰς πῶ, εἶνε ἕνα προμερό, ἀράνταστο ! ψιθύρισε ἡ μίς "Ἐδιθ. Κινδυνεὺ νὰ ἐκθέσω τὴν τιμὴ μου. . . . Ὡ ! ἂν τὸ μάθανε ὁ πατέρας μου ὅτι εἶμαι ἐδῶ καὶ γιὰτι εἰμαι ἐδῶ !... Τρομέου καὶ ποῦ τὸ συλλογίζομαι μονάχα. . . .

— Δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτέ, ἐκτός ἂν τοῦ τὸ πῆτε σεῖς, ἢ ἂν τὸ εἶπατε ἦδη σὲ κανέναν ἄλλο.

— Ὄχι ! ὄχι !... Κανεὶς ἀκόμα δὲν ἔβραε τίποτε ! "Ἠλθα τώρα σὲ σὰς, κύριε Χόλμς, γιὰ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἐμποδίσετε ἕνα ἔγκλημα ποῦ πρόκειται νὰ γῆνη, ἕνα ἔγκλημα ποῦ προτομαίζεται ἀπὸ

πολὸν καιρό . . .

— Πέστε μου μὲ λίγα λόγια, τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα. Ὁμοιωγῶ, ὅτι τὰ πολλὰ λόγια μὲ κῆνουν ν' ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν ἀπόλυτη εἰλικρίνεια τοῦ συνομιλητοῦ μου. Ὅταν θὰ μάθω τὰ καθέαστα τῆς ὑπόθεσις, θὰ σκεφθῶ πὸς πρέπει νὰ ἐνεργήσω. Ἀλλὰ. . . μὲ συγχωρεῖτε. . . δὲν ἔβραε ἀκόμα μὲ πῶς ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ τόση ὥρα. . . .

Κι' ὁ ἀστυνομικὸς κῆνισε τὸ τρομερὸ βλέμμα του στὰ μάτια τῆς κομπρομιμένης νέας. Γνώριζε τ' ὄμοιό τῆς. Μὰ τῆς ἔσανε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν θὰ ἦσαν εἰλικρινῆς.

— Ὀνομάζομαι "Ἐδιθ Μπρούκς, ἀποκρίθηκε ἡ νέα, καὶ εἰμαι κόρη τοῦ κ. Ἐδουάρδου Μπρούκς, ἐνὸς ἀπ' τοὺς διευθυντὰς τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας.

Δὲν εἶχε πρὶ ψέματα. — Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χροζῆμος, μίς ; εἶπε τότε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

— Τὸ περιουσιωμένο καλοκαίρι, ὁ πατέρας μου νομάσσε ἕνα μικρὸ σπίτι στὸ Σπορρηγῶδ. Ἐφραξε βέβαια ποῦ εἶνε.

— Ἐνα χωριὸ στὸν Τάιτσι, δύο ὄρες μακρὰ ἀπ' τὸ Λονδίνο. Εἶνε ἕνα πράστασι πολὺ γραφικὸ, τόπος θερινῆς διαμονῆς τῶν πλουσιῶν.

— Ἀκριβῶς. Σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ λοιπὸν, γιαιτῆρα ἔβραε νέο, δὲν ἔβραε τόρα πὸς νὰ συνεχίσω, κύριε Χόλμς. Αἰσθάνομαι ντροπὴ καὶ ἀπειθία. Μὲ σὰς ὄμοις νομίζω, ὅτι βοήθησα μισὸς σ' ἕναν πνευματικὸ. Νὰ μὴν σὰς τὰ πολυλόγῳ, ἀγάτητα αὐτὸ νὸν. . . . μ' ἀγάτησε. . . . καὶ μοῦ ὄρμισθη μάλιστα, ὅτι θὰ εἶνε αἰώνια δικὸς μου. "Ἐστε" ἀπ' δια αὐτὰ, τὸ δόθηκα μιά μερά. . . .

— Κάνετε μιά μεγάλῃ ἀπερισκεψία, μίς.

— Σὲ λίγο καιρό, κατάλαβα πὸς θὰ γῆνω ἡτῆρα.

— Ἄ ! ἄ ! Τὰ πράγματα ἀρχίζουν νὰ γίνονται σοβαρὰ ! Μὰ δὲν θὰ μορφοῦσατε νὰ τὰ βυλογητήσατε δια στὸν πατέρα σας ; Ἄν ὁ νέος ποῦ ἀρρατήσατε, εἶνε εἰκόσ σας, φαντάζομαι ὅτι ὁ πατέρας σας εὐχροστῶς θὰ ἔβραε τὴ συγκρατήσαί του γι' αὐτὸ τὸ νάμο.

— Ναι, βέβαια, ψιθύρισε ἡ νέα, κοκκινῶντας. Ὁ φίλος μου ὄμοις δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ζητήσῃ ἀπ' τὸν πατέρα μου. Ὑπομένουν ὄρμισμένα ἐπιτόδια. Ὡ ! εἰμαι βεβαία, ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ μ' ἀγαπᾶ. Ὅστόσο, δὲν μπορῶ νὰ γῆνω γυναίκα του.

— Θὰ εἶνε παντομερῶς, σκεφθηκε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Καὶ τί κάνετε, μίς, συνέχισε μὲ δυνατὴ φωνή, γιὰ νὰ κρατήσατε μισοὺ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρωτῶν σας ;

Ὁ ἀστυνομικὸς, λέγοντας αὐτὰ, δὲν κῆνισε στὰ μάτια τῆς "Ἐδιθ. Μάντετε πὸς δὲν θὰ τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

— Τώρα θὰ μάθετε ποῦ εἶνε τὸ μεγάλῳ ἔγκλημα μου, τὸ κοίμαι ποῦ πληρώνω πολὺ ἀκριβὰ ! τραύισε ἡ "Ἐδιθ μὲ δακρυρμένα μάτια. Ὅταν εἶνα τοῦ φίλου μου τὸ συνέβαινε, ἔκεινος μὲ πήρε καὶ μὲ πήρε στὸ Λονδίνο. Ἀκαλολόγησα στὸν πατέρα μου τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ταξεῖδι, λέγοντας ὅτι ἤθελα νὰ γῆνω μισοὺ φρόνα. Ὁ φίλος μου μοῦ εἶχε δώσει τὴν διεύθισα ἐνὸς ὀδοντογιατροῦ.

— Ἐδῶ εἰμασε ! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ ἀστυνομικὸς. Μήπως θὰ μοῦ ζητήσῃ νὰ τὴν προστατεύσω ἀπ' τὸ γιαιτὸ Λάν Χάρου ;

— Ὁ γιαιτὸς αὐτοῦ, ἐξακολούθησε ἡ "Ἐδιθ, εἶνε κάποιος Λάν Χάρου. Μένει στὸ Κάβεντις Σκουέ. Τὸ θεοφῶ περιττό, κύριε Χόλμς, νὰ σὰς κάνω λόγο γιὰ τῆς δουλειῆς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ τῆς εὐκολιῆς ποῦ κάνει σὲς νέες. Ἡ πελατεία του ἀποτελεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ γυναίκες καὶ κοπέλλες, ποῦ θέλουν νὰ κροζῆν τὴν κατάστασί τους. Θεέ μου ! μὴ μ' ἀφίνατε νὰ ἐξακολούθησω ! Πέστε μου, σὰς θερομαρακαῖο, ὅτι μὲ καταλάβατε, ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ συνεχίσω. Δὲν μπορῶ νὰ μιλῶ ἀπ' τὴν ντροπὴ μου. . . .

Καὶ ἡ "Ἐδιθ σκέτασε τὰ μάτια τῆς μὲ τὸ χερὶ τῆς. Ὁ Χόλμς, ὁ ἀποῖος τὴν παρακολουθοῦσε μὲ μεγάλῃ προσοχῃ, πίστεψε γιὰ μιά στιγμή ὅτι ἡ νέα αὐτὴ δὲν ἔταξε κομωδία, ὅτι ἦταν εἰλικρινῆς.

— Καταλαβαῖνο, καταλαβαῖνο, μίς Μπρούκς, ψιθύρισε. Καὶ τί συνέβῃ ὕστερα ;

Ἡ μίς "Ἐδιθ δὲν ἀπάντησε ὄμοιως. Ἄφρασε τὸ κεφάλι τῆς νὰ πέσῃ στὸ στήθος τῆς, ἐνὸς ἄφωνα δάκρυα ἔφραξαν ἀπ' τὰ κοκκινωμένα μάγουλά τῆς. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς τὴν ἄφρασε νὰ συνέλθῃ λίγο ἀπ' τὴν ταραχὴ τῆς καὶ ξαναγέμισε τὴν πια του.

— Ἄπ' τὴ στιγμή ποῦ πάτησα τὸ πόδι μου σὺν Χάρου, συνέχισε ἡ νέα, μὲ βῆρε μιά μεγάλῃ συμπροζα. Ἄπ' τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ἔχω τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ἕνας δαίμονος μὲ παρακαλεῖ νὰ γῆνω κάτι τρομερὸ, κάτι ποῦ δὲν τοῦμῳ οὔτε νὰ τὸ κρατήσω !

— Ἐννοῶ, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς. Ὁ Χάρου ἐκμεταλλεῖται τὸ μυστικό σας. Σὰς ἀτελεῖ πὸς θὰ τὸ φανερῶσῃ στὸν πατέρα σας καὶ σὰς ἐνβάλλει νὰ τοῦ δίνετε χροζῆματα. Αὐτὸ δὲν θέλατε νὰ μοῦ πῆτε, μίς Μπρούκς ;

(Ἀκολουθεῖ)

